

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/23/2017
Identifikačné číslo spisu: 5810206298
Dátum vydania rozhodnutia: 11.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5810206298.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Green Company s.r.o. „v likvidácii“, so sídlom Revolučná 3290/5, 010 01 Žilina, IČO: 44 704 062, právne zastúpeného MALICH advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Dunajská 25, 811 08 Bratislava, IČO: 47 256 991, proti žalovanému: Ing. Katarína Roderová, so sídlom Piaristická 44, 911 01 Trenčín, správca konkurznej podstaty úpadcu ENZO - VERONIKA - VES, a.s. v konkurze, so sídlom Dežerice 342, 957 03 Dežerice, IČO: 34 130 039, právne zastúpeného JUDr. Marekom Pavlíkom, advokátom, so sídlom L. Novomeského 2695/1, 911 08 Trenčín, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5Cb/11/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. augusta 2016, č. k. 8Cob/203/2014-475, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 31. augusta 2016, č. k. 8Cob/203/2014-475 a uznesenie Okresného súdu Trenčín zo 7. novembra 2016, č. k. 5Cb/11/2011-497 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 8. apríla 2014, č. k. 5Cb/11/2011-389 žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, zamietol a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 3 617,92 eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 80 písm. c/ O. s. p., § 47 ods. 1 a 2, § 132 ods. 1 a § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 a § 28 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca mal na požadovanom určení naliehavý právny záujem, nakoľko na základe požadovaného určenia bolo možné dosiahnuť zmenu zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností. Žalobca svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam odvodzoval od kúpnych zmlúv uzatvorených v postavení kupujúceho s úpadcom ako predávajúcim. Súd prvej inštancie uviedol, že na základe kúpnej zmluvy možno nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti až vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Návrh na vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu podaný nebol, preto žalobca vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nenadobudol. Nakoľko žalobca nebol vlastníkom nehnuteľností, okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Záverom súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že od uzatvorenia kúpnych zmlúv uplynuli viac ako tri

roky, pričom ak do troch rokov od uzatvorenia kúpnych zmlúv nebol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva, platí, že zmluvné strany od zmlúv odstúpili. Vzhľadom na nedôvodnosť žaloby sa súd prvej inštancie nezaoberal odstúpením od kúpnych zmlúv správcom konkurznej podstaty úpadcu, úhradou dojednanej kúpnej ceny, ako aj ďalšími dôkazmi.

2. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. augusta 2016, č. k. 8Cob/203/2014-475 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení a o tom, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľností, keďže tieto nikdy nevlastnil. Podľa názoru odvolacieho súdu ochranu vlastníckeho práva k hnutelným, aj nehnuteľným veciam poskytuje vlastníkovi ustanovenie § 126 Občianskeho zákonníka proti tomu, kto neoprávnene zasahuje do jeho vlastníckeho práva. Z uvedeného ustanovenia vyplývajú dva základné druhy vlastníckych žalôb, a to žaloba o vydanie veci a žaloba na zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva, ku ktorým patrí aj žaloba o určenie vlastníckeho práva.

3. Odvolací súd uviedol, že sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že sa žalobca nestal vlastníkom nehnuteľností z dôvodu, že uplynuli viac ako 3 roky od ich uzatvorenia pre nepodanie návrhu na vklad vlastníckeho práva, a preto má platiť domnienka, že strany od zmlúv odstúpili. Podľa odvolacieho súdu výklad ustanovenia § 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka uskutočnený okresným súdom nie je prípustný, nakoľko platné právo nepozná prípad, kedy by bolo potrebné k súkromnoprávnej zmluve rozhodnutie príslušného orgánu na to, aby zmluva nadobudla účinnosť, t. j., aby sa účastníci takej zmluvy mohli domáhať plnenia zo zmluvy. Obligačno-právne účinky nastávajú bez ohľadu na rozhodnutie štátneho orgánu, resp. orgánu verejnej správy. K takým prípadom nepatrí rozhodovanie správy katastra o povolení vkladu. Rozhodnutím ako predpokladom nadobudnutia účinnosti zmluvy možno rozumieť len také rozhodnutie, ktoré je výsledkom predchádzajúceho súdneho alebo správneho konania, ako to vyplýva aj z rozhodnutia č. R 45/1986. Odvolací súd poukázal aj na Vyhlášku Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 461/2009 Z. z., ktorá nahradila vyhlášku č. 79/1996 Z. z. a ktorá neobsahuje žiadne ustanovenia týkajúce povinnosti podať návrh na vklad v lehote troch rokov od uzavretia zmluvy, pričom aj príslušnej okresné úrady povoľujú vklad vlastníckeho práva aj podľa zmlúv uzavretých viac ako tri roky pre podaním návrhu na vklad.

4. Odvolací súd skonštatoval, že bez ohľadu na nesprávny výklad ustanovenia § 47 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka uskutočnený súdom prvej inštancie je jeho rozhodnutie vo výroku vecne správne, nakoľko žalobca nepreukázal splnenie predpokladov uvedených v ustanovení § 126 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ustanovenia § 132 ods. 1 a § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

5. Uznesením zo 7. novembra 2016, č. k. 5Cb/11/2011-497 rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. o výške trov odvolacieho konania tak, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1 795,76 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 27. decembra 2016 dovolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., a to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň uviedol, že jeho dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

7. Žalobca uviedol, že odvolací súd pravdepodobne z dôvodu neúplného odôvodnenia rozhodol podľa § 126 Občianskeho zákonníka v spojení s jeho chýbajúcou vecnou legitimáciou. Uvedený dôvod však nebol predmetom konania na súde prvej inštancie, ktorého rozhodnutie vychádzalo výlučne z aplikácie ustanovenia § 47 Občianskeho zákonníka na kúpne zmluvy uzatvorené medzi žalobcom a úpadcom.

Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie sa sústredilo výlučne na právne dôvody použité okresným súdom - na aplikáciu ustanovenia § 47 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa pritom v tejto časti stotožnil s názorom žalobcu. Podľa dovolateľa je absurdné, aby odvolací súd odôvodnil svoj rozsudok na základe právnej normy a právnej argumentácie, ktoré vôbec neboli aplikované v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Z uvedeného je zrejmé, že pre odvolací súd bola rozhodujúca právna norma a z nej vyplývajúca právna argumentácia, ktorú nepoužil súd prvej inštancie a s ktorou sa vopred nemohol žalobca oboznámiť a vyjadriť sa k nej. Dovolateľ mal za to, že je znemožnená ochrana práv a oprávnených záujmov strán v odvolacom konaní, ak odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie na základe právneho dôvodu, ktorým sa súd prvej inštancie v konaní - a ani v rozhodnutí nezaoberal, a ku ktorému sa strany nevyjadrovali. Výklad, ktorý uskutočnil odvolací súd k primeranej aplikácii ustanovenia § 382 C. s. p. v odvolacom konaní nie je podľa dovolateľa ústavne konformný a prieči sa princípom spravodlivého procesu.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu z 31. marca 2017 uviedol, že žalobca podal dovolanie oneskorene vzhľadom na dátum právoplatnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, dátum spracovania dovolania a najmä na dátum doručenia dovolania súdu prvej inštancie. Zároveň žalovaný uviedol, že nie sú dané dovolacie dôvody, ktoré prezentuje žalobca. Žalobca k nehnuteľnostiam vlastnícke právo nenadobudol, preto sa žalovaný stotožnil s argumentáciou odvolacieho súdu týkajúcou sa aplikácie ustanovenia § 126 Občianskeho zákonníka. Bez preukázania vlastníckeho práva nie je žalobca aktívne legitimovaný domáhať sa ochrany, ktorá mu ako vlastníčkovi prislúcha. Žalobca v konaní nepreukázal, že by bol vlastníkom nehnuteľností, čo ustálil aj súd prvej inštancie. Preto nemožno súhlasiť s tvrdením dovolateľa, že v odvolacom konaní sa rozhodlo na základe aplikácie právnej normy, ktorá nebola použitá v konaní pred súdom prvej inštancie.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

10. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - v prípadoch Civilným sporovým poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti, ktorá spolu s interpretačnou praxou odvolacieho súdu (tiež ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva) sleduje zachovanie jedného zo základných princípov právneho štátu - princípu právnej istoty.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

12. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 O. s. p.).

13. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť

samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

15. Dovolateľ svoje dovolanie vymedzil dôvodom prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., a to že mu súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a k jeho naplneniu dochádza, ak odvolací súd (prípadne súd prvej inštancie a k jeho odstráneniu nedošlo v odvolacom konaní) zasiahol do ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv dovolateľa, čím mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon priznáva.

17. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

18. Dovolací súd úvodom konštatuje, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného o tom, že dovolanie žalobcu bolo podané oneskorene. Podľa ustanovenia § 427 ods. 1 C. s. p. je lehota na podanie dovolania dvojmesačná, ktorá plynie od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu strane, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané. Rozsudok odvolacieho súdu bol žalobcovi doručený dňa 27. októbra 2016. Dovolanie bolo podané dňa 27. decembra 2016 v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu (zákon o e-Governmente - pozn. dovolacieho súdu). Dovolanie podané elektronicke bolo doplnené v listinnej podobe v zákonnej desaťdňovej lehote (viď § 125 ods. 2 C. s. p.) podaním na pošte dňa 4. januára 2017, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie dňa 5. januára 2017. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu bolo podané včas.

19. Z obsahu dovolania vyplýva, že základom argumentácie dovolateľa o porušení ním označených práv je jeho tvrdenie o tom, že odvolací súd aplikoval ustanovenie § 126 Občianskeho zákonníka, ktoré nebolo v doterajšom konaní použité a strany nemali možnosť sa k nemu vyjadriť, v dôsledku čoho nebol jeho postup v súlade s ustanovením § 382 C. s. p.

20. O nečakané (prekvapivé) rozhodnutie odvolacieho súdu ide vtedy, ak sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí má ustanovenie § 382 C. s. p., podľa ktorého, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré nebolo pri doterajšom rozhodovaní veci použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Uvedené ustanovenie vychádza z princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý je súčasťou princípu právnej istoty. Svoj základ má ustanovenie § 382 Civilného sporového poriadku, aj v čl. 2 ods. 1 Základných princíпов, na ktorých je Civilný sporový poriadok

postavený, a podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

21. Princíp právnej istoty okrem iného znamená, že strany môžu predvídať obsah rozhodnutia súdu v konkrétnej veci. Predvídateľnosť súdnych rozhodnutí sa týka aj rozhodovania odvolacieho súdu, ktorá sa okrem možnosti zrušenia rozhodnutia (§ 388) prejavuje aj v tom, že odvolací súd v prípade meritórneho rozhodnutia o odvolaní strany ešte pred vyhlásením rozhodnutia oboznámi sporové strany so svojim v konaní ešte nevysloveným právnym názorom, ktorý je odlišný od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a vytvorí stranám priestor, aby mohli k tomuto právnemu názoru zaujať stanovisko.

22. Postup odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 382 C. s. p. sa týka výlučne hmotnoprávneho posúdenia uplatneného nároku. Uvedené znamená, že prichádza do úvahy v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že žalovaný nárok treba posúdiť podľa iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia (iného paragrafu alebo iného jeho odseku). Zároveň musí byť „nové“ ustanovenie právneho predpisu pre vec rozhodujúce.

23. V prípade, ak odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne na základe odlišného právneho posúdenia veci a neumožní stranám sa k tomuto právnemu posúdeniu veci vyjadriť, dochádza k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Dovolací súd zároveň dáva do pozornosti, že ustanovenie § 382 C. s. p. nie je novým ustanovením, ale ide o ustanovenie, ktoré bolo prevzaté z Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 nahradený Civilným sporovým poriadkom (viď ustanovenie § 213 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008). Vzhľadom na uvedené je k namietanému postupu odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 382 C. s. p. aplikovateľná judikatúra najvyššieho súdu (resp. aj Ústavného súdu Slovenskej republiky) vzťahujúca sa na vydávanie prekvapivých rozhodnutí v rozpore s ustanovením § 213 ods. 2 O. s. p. účinného do 30. júna 2016. Z uvedenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ odvolací súd nevyzval sporovú stranu v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008, aby sa vyjadrila k možnému použitiu toho ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, odňal jej možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď najmä R 33/2011, ale aj 3Cdo/76/2014, 4Cdo/299/2014, 3Obdo/34/2016, II. ÚS 541/2011).

25. Z obsahu dovolaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má dovolací súd preukázané, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu bolo rozhodujúce ustanovenie § 126 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí výslovne uviedol, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo ustanovenie § 126 Občianskeho zákonníka použité a ani sporové strany sa jeho aplikácie v súdnom konaní (vrátane odvolacieho konania) nedomáhali. Ustanovenie § 126 Občianskeho zákonníka preto predstavuje nové ustanovenie právneho predpisu, ktoré nebolo v doterajšom konaní použité, ako to predpokladá ustanovenie § 382 C. s. p.

26. Odvolací súd však pred rozhodnutím vo veci nepostupoval v súlade s ustanovením § 382 C. s. p. a nevyzval sporové strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 126 Občianskeho zákonníka. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je preto prekvapivé.

27. Tým, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie „nečakane“ na inom zákonnom ustanovení než súd prvej inštancie bez toho, aby postupoval v zmysle ustanovenia § 382 C. s. p., zaťažil svoje konanie vadou zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

28. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ dôvodne namietal, že odvolací súd

mu svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Preto je dovolanie žalobcu nielen prípustné, ale aj dôvodné.

29. Vzhľadom na to, že v konaní pred odvolacím súdom došlo k vade zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

30. Dovolací súd dospel k záveru, že v rozhodovanej veci bolo nevyhnutné zrušiť okrem dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu aj uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o výške trov odvolacieho konania (uznesenie zo 7. novembra 2016, č. k. 5Cb/11/2011-497). Na odôvodnenie tohto záveru dovolací súd uvádza, že v danom prípade nebol viazaný rozsahom podaného mimoriadneho opravného prostriedku s poukazom na ustanovenie § 439 písm. a/ C. s. p. V prípade závislosti výrokov môže dovolací súd prejednať aj závislý výrok bez toho, aby bol dovolateľom napadnutý. Vtedy sa účinky dovolania vzťahujú aj na tento nenapadnutý, ale závislý výrok. Závislosť výrokov od seba závisí od konkrétneho právneho vzťahu. O závislosti možno hovoriť vtedy, ak medzi výrokmi existuje istý vzťah prejudiciality. Judikatúra najvyššieho súdu (R 73/2004) ustálila, že závislým výrokom môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci.

31. Výdanie uznesenia o výške trov odvolacieho konania je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozsudku odvolacieho súdu. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške trov odvolacieho konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie odvolacieho súdu by zostalo uznesenie o výške trov odvolacieho konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel a odporovalo by to princípu právnej istoty (obdobne vid' napr. nález ústavného súdu zo 16. marca 2016, č. k. I. ÚS 549/2015-33, bod 20 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/173/2008, 2Cdo/267/2008, 1MCdo/14/2010, 1Cdo/36/2011, 6Cdo/201/2012, 4Cdo/52/2014 a 2MObdov/4/2012).

32. Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci, pričom je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.